

Priloga „Vrtcu“.

Štev. 7.

Ljubljana, 1. julija 1910.

XVIII. tečaj.

Ave Marija . . .

Rahlo glas zvoná
v mraku zatrepče,
pluje tiho v dol
čez poljane speče: Ave ...

Potnik v dolu nem
glavo si odkrije
in molitvico
zmoli v čast Marije. Ave ...

In zasniva gozd,
listje zašepče
bajno pravljico
polno tihe sreče. Ave ...

Tudi jaz takó
glavo bom odkril
in nebes Kraljico
vdano počastil. Ave ...

Tiho glas hití
v speče dol nižave,
in odmev glási:
„O Marija, ave ...

Izor Slejko.

Dogodki iz svetniškega življenja.

Sv. Vincencij Pavljanski je bil rojen l. 1576. na jugozahodnem Francoskem blizu Pirenejskega gorovja. Malo je mož v zgodovini, ki bi bili toliko storili za ubožno in trpeče človeštvo kot ta blagosrčni svetnik. Zlasti je bil pravi angel rešitelj ubogih in zapuščenih otrok.

V otroških letih je moral pasti malo čredo svojega očeta. Bil je zelo bogoljuben in jako usmiljenega srca. Nekoč je nesel vrečo moke iz mlina, pa se ni mogel premagati, da bi ne dal peščice moke vsakemu revežu, katerega je srečal. Ko to pove očetu, ga pohvali radi dobrega dela. — Neki ubožec, ki je bil v veliki potrebi, se mu je tako zelo smilil, da mu je dal vse svoje imetje, kolikor si ga je bil že prihranil.

Ker je bil deček jako bistroumen, ga da oče v šolo v bližnje mesto Daks l. 1588. Na priprošnjo nekega sorodnika mu dobi pri frančiškanih hrano za majhno odškodnino. Da bi pa očetu še bolj olajšal, si pomaga z zasebnim poučevanjem. Ko vrlo dobro dovrši šole, se odloči za duhovski stan in se preseli v Tulúz v bogoslovje in je v mašnika posvečen l. 1600.

Pa predno nastopi duhovniško službo, mora prestatí še bridko preizkušnjo. Po nekem opravku je šel v Marseille (beri Marséj); nazaj pa se je vračal po morju. Pa ladjo so napadli morski roparji ter ga odvedli v Afriko in ga tam prodali za sužnika. Kupi ga najprej neki ribič, a ga kmalu proda staremu turškemu zdravniku. Ta mu ponuja svoje obilno premoženje v dediščino, ako se odpove krščanski veri. Seveda se svetnik odločno ustavi tej vabljivi izkušnjava. Bil je še tretjič prodan, in sicer nekemu odpadniku. Ker je imel ta poturčenec pristavo in veliko polja, mu je moral z drugimi sužniki obdelovati polje in veliko trpeti. Prihajala pa je na polje k delavcem odpadnikova žena, turkinja. Nekega dne ukaže Vincenciju, naj zapoje kako sveto pesem. Svetnik se spomni žalostne pesmi Izraelcev v babilonski sužnosti in zapoje z

milim glasom: „Pri babilonskih potokih smo sedeli in jokali, ko smo se spominjali Siona,“ ter tudi „Salve Regjna“. Ženo je sveto petje zelo ganilo; prigovarjala je možu, naj se povrne k svoji krščanski veri. Mož se je dal pregovoriti in se je z Vincencijem vrnil v Evropo ter zgledno preživel še ostale dni svojega življenja. Tudi turkinja se je dala krstiti.

Vincencij je bil po vrnitvi iz Afrike nekaj časa župnik blizu Pariza. Dobremu gospodu so bili župljani vdani, kakor dobri otroci svojemu očetu. Potlej je bil pa 12 let domači učitelj in vzgojitelj v imenitni grofovski družini Gondijevi v Parizu. Ker je bila Gondijeva hiša v prijateljstvu z najimnetnejšimi družinami v Parizu in še drugod, se mu je odprla pot do bogatih hiš, usmiljenih src in dobrih rok, da je mogel izvršiti taka velikanska podjetja: ustanoviti red lazaristov in usmiljenih sester, pozidati v Parizu hišo za uboge, za najdence, mali in veliki seminar, v Marseju hišo za jetnike na galejah itd.

Pa Vincencij ni bil le angel varih grofovski deci, marveč je imel enako skrb tudi za delavce, ki so bili na grofovskih pristavah in posestvih. Rad je spremljal gospodo na deželo in vselej porabil to priliko, da je nevedne učil, žalostne tolažil, bolnike obiskaval in grešnike zavračal na pravo pot. Nekoč je obiskal bolnika, o katerem so trdili sosedge, da je pošten mož; bil je pa silno obupan in žalosten. Vincencij ga privede do tega, da opravi dolgo spoved. V tej spovedi se obtoži zamolčanih grehov, kateri so mu tako silno težili vest. Po spovedi je bil tako vesel in se je čutil tako srečnega, da je zadnje tri dni svojega življenja glasno oznanoval svoje grehe in veliko usmiljenje božje. Ko ga je tudi grofinja obiskala, ji je rekel: „Oh, blaga gospa, jaz bi bil večno pogubljen, ko bi ne bil opravil dolge spovedi!“ To je močno pretreslo plemenito gospo. Vsa ginjena reče svetniku: „O gospod, če je ta mož, ki je povsod veljal za pobožnega, bil v nevarnosti, da se večno pogubi, kaj bo še le z drugimi, ki veliko slabše žive.“ Prosi, naj opravi misijon po vseh vaseh njenega posestva. Določi tudi ustanovo, da se mora vsako peto leto po vseh

Sv. Vincencij Pavljanski.

njenih posestvih obhajati ljudski misijon. To je bil prvi povod, da je svetnik ustanovil red lazaristov.

Še bolj kot poljski delavci so se svetniku smilili neki drugi trpini. Grof Gondi je bil tudi načelnik jetnikov na galejah. Galeje so bile do sredi 17. stoletja velike vojne ladje, katere so morali z vesli prevažati priklenjeni hudodelniki; torej so bile ječe na morju. Vsaka je imela najmanj 250 hudodelnikov. Za te dušno in telesno tako bedne ljudi se je še posebno potegoval sv. Vincencij ter jim izkušal, kolikor je le mogel, olajšati grenko življenje, posebno pa jim izboljšati zanemarjena in zlobna srca.

Omenim naj le eno samo dejanje njegove junaške ljubezni. Na galejo je bil priklenjen mlad mož, ki je moral zapustiti svojo staro mater, ženo in otroke. Vincencij ga obišče, tolaži, sočutno poprašuje to in ono, a nesrečnež ostane obupen in kar molči. Ginjen se sv. Vincencij prikloni, poljubi verige, jih porosi s svojimi solzami, povzdigne oči proti nebu, da bi spoznal, kako bi se dalo pomagati. Nato se obrne do častnika na straži, naj bi mu dovolil, da bi njega zakovali v železje mesto mladega moža. Stražnika solze oblijejo; svetnik pa ne čaka odgovora, marveč stopi k nesrečnežu, mu odklene verige, jih poljubi in svoje noge uklene vanje, moža pa pošlje k materi in ženi. Rane, ki so mu jih naredile te verige, so mu bile sladak spomin vse življenje. Svetnikovim prijateljem pa se je čudno zdelo, kam je neki hipoma izginil. Dolgo niso mogli zvedeti zanj, slednjič ga najdejo uklenjenega med jetniki. Da so ga še bolj čislali odslej, to se vé, in da si je obilno milosti božjih naklonil s tem junaškim dejanjem za svoja druga dobra dela in krščanske naprave, si tudi lahko mislimo. Umrl je v svojem 85. letu l. 1660.

Tonček gre na božjo pot.

(Konec.)

Svet mir je vladal v svetišču; samo na lestencu, ki visi iz srede visoke kupole, se je igral solnčen žarek, da so trepetale spreminjajoče se boje steklenih biserov.

Tonček je pokleknil pred bogato okrašeni oltar, v katerem je sedela Mati božja na zlatem prestolu in pestovala svoje božje Dete. Pokleknil je in zaupljivo uprl oči v dobro Mater, sklenil ročice in molil goreče in z otroškim zaupanjem kot še nikdar:

„O, dobra mati Marija, ne pusti, da bi umrli naša dobra mamica! Pogledj, dobra Gospa, kako hudo bi bilo malemu Jezuščku, če bi mu bila ti umrla! Zato se usmili naše mamice; izprosi pri Jezusu zdravja naši materi, in mamica bodo zdravi! O naša ljuba Gospa, usliši me! Spomni se, o premila Devica Marija, da še nikdar ni bilo slišati, da bi bila ti koga zapustila, ki je pod tvoje varstvo pribežal, se tvoji prošnji priporočil, tebe pomoči prosil . . .“

Dolgo je klečal mladi romar, dolgo je molil in tako pobožno, da ni čutil, kedaj so prišli v cerkev stari sivolasi župnik, da odmolijo brevir.

Šel je Tonček še trikrat po kolenih okrog oltarja, spustil šestico v železno skrinjico in mislil je oditi. A neki strah mu je segel v dušo, strah: „Morda nisi dovolj goreče molil,“ in zopet je pokleknil in zopet molil še gorečnejše kot prej.

Vstal je, še malo postal pred oltarjem, zaupljivo in proseče pogledal Marijo, in zdelo se mu je, da se mu je nasmehljala sveta Gospa tako ljubo in tolažeče. Priklonil se je še, pokropil se z blagoslovljeno vodo iz mramornatega kropilnika, ozrl se še v oltar in vzdihnil: „Marija, usliši me!“ in je odšel.

Župnik pa so stopili za njim iz cerkve; zanimal jih je pobožni, neznani romarček.

„Deček, kako ti je pa ime in od kje si?“ so ga vprašali.

„Tonček sem, Podlogarjev iz Ulake,“ odgovori deček in boječe potegne klobuček z glave.

„Iz Ulake? Pa si sam tako daleč prišel?“ se začudijo gospod.

„Doma imam mamico bolno, hudo bolno, pa sem prišel prosit, da bi jim Marija izprosila zdravja.“

„O dobri otrok, le bodi vedno tako priden in rad imej mamico!“ so rekli gospod in ga pobožali z mehko roko po zdravem licu.

„Kaj pa oče; ali so doma,“ so vprašali gospod dalje.

„Očeta še poznal nisem. Šli so v Ameriko, ko sem bil tako majhen, da še govoril nisem, in pred par leti jih je zasulo v jami.“

„Kaj pa doma? Ali ste revni?“

„Nimamo mnogo,“ odgovori deček in malo povesi zardelo glavico kakor v sramu.

Gospod pa so segli v žep in mu dali lep rumen cekin: „Na, dobro dete, daj ga mami!“

Tonček je gospodu hvaležno poljubil roko.

„Kje boš pa čez noč? Danes ne greš menda domov, je predaleč?“ so spet vprašali gospod.

„V Slatniku bom pri Jernejevih pri teti. Prosim, gospod župnik, če bi mi pokazali, kje se gre v Slatnik“, še zaprosi Tonček.

„Vidiš, ta cesta, po kateri si ti prišel, se tam pri tistem križu odcepi. Tam pojdi na desno, ne na levo, kakor si prišel, in prišel boš ravno v Slatnik. Saj se vidi vas,“ tako so mu tolmačili prijazni gospod in mu kazali prijazno vasico, ki se naslanja na zeleni hrišček svetega Marka.

„Bog vam plačaj vse, gospod župnik!“ se je še zahvalil deček in šel.

„Le tak ostani vedno, blagi deček! In Bog daj, da bi ti kmalu ozdravela mamica! Z Bogom, dobri deček!“ so mu še rekli gospod, in zdaj in zdaj so še pogledali za njim, in zdelo se je župniku, kakor bi stopal mlad angel po hribu navzdol . . .

Jernejevka, teta Tončkova, je šla ravno po vode za večerjo k zelenopobarvanemu vodnjaku, ko jo je primahal naš znanec po cesti. „O Tonček! Kaj pa ti tod sam?“ se začudi teta.

„O teta! Ravno prav sem vas dobil; ne bo treba spraševati za hišo.“ — — —

To je bilo zvečer vprašanj, kako da je šel na tako dolgo pot, kako je kaj materi, in to in ono.

Drugi dan pa sta šla oba, teta in Tonček, po beli dolgi cesti. Tudi teta je šla obiskat svojo bolno sestro na Ulako.

* * *

Minul je mesec dni po Tončkovem romanju. Po cesti stopajo trije naši znanci: Tonček, Nežica in — mati.

A to ni več tista mati, ki je bila še komaj pred mesecem dni tako slaba, tako bleda. Vrnila se ji je rdečica na obraz, dasi se na njem še malo poznajo sledovi bolezni. Veselje in radost seva vsem trem iz oči. In kaj da jim tudi ne bi? Saj se gredo zahvalit za veliko milost, za zdravje dobre mamice, k dobri Gospe k Novi Štifti.

Bogumil Gorenjko.

Po beli stezici . . .

Po beli stezici
čez cvetne poljane
poromal domov
pod rodni bom krov.

In pesmice glasne
poromajo z mano
in misli sladké
čez cvetno polje.

In majko objamem,
poljubim veselo:
„Prišel je zdaj sin,
iz tujih daljin!

Hudó je, o mati,
hudo je v tujini;
naj zdaj se en čas
spočijem pri vas!“

Bogumil Gorenjko.

M. Budzinski

Premalo sape!

Piščalka.

Stopil je v hišo — mislim namreč Košakovega Petra, onega, ki je lansko jesen jel hoditi v šolo. — Oče so sedeli za mizo in so pregledovali pratiko. Drugi domači so pa odšli v cerkev k popoldanski službi božji, ker je bila ravno nedelja — lep pomladanski dan. Peter, sicer prijazen in vljuden deček, je nekamo s strahom stopical po izbi do mize. Oče so ga postrani pogledali in mu niso rekli baš preprijazno:

„No, kje si se pa zopet potepal? Prav nič te ni udržati doma! Komaj smo odkosili, si jo že popihal.“

„Pri sosedu — pri Kovačevih sem bil,“ odgovori Peterček s trepetajočim glasom. „Saj so mi mama dovolili.“

„Tisto že, če so ti mama dovolili, a drugič moraš tudi mene vprašati! — Kaj sta pa delala s Kovačevim Janezkom“, so vprašali oče dalje.

„Janezek mi je dopoldne rekel, da mi bo pokazal svojo novo obleko in da se bova igrala.“

„Kaj imaš pa v žepu, da vedno roko tiščiš vanj? Saj ne boš zmrznil, — ali te zebe?“ nadaljujejo oče, a Peter le še drži roko v žepu, kakor bi imel kdove kaj v njem.

Naposled le izvleče roko iz žepa in se obrne k oknu.

Bilo mu je jako neprijetno, da so oče v hiši in da ne gredo nič vun. Potem bi že izginila vsa bojazen z obraza in zopet bi lahko šel.

Poklekne torej na klop in malomarno zre skozi okno v svet božji. Po drevju so brezskrbno skakljali ptički in pobirali mrčes. Gorko solnce je lilo z nebeškega svoda svetle žarke in poljubovalo pisane cvetke po vrtu. Tuintam je že zafrifotal metulj, zazibal se po mehkem vzduhu, sedel na drugo cvetko in srkal slatki med iz nje . . .

Peterčka vse to ni zanimalo . . . Gledal in bulil je vun, a bil je za vse slep . . .

Oče polože pratiko na belo javorovo mizo in odidejo počasnih, trdih korakov iz hiše.

Ta trenutek brž porabi Peterček. Iz žepa potegne lično, svinčeno piščalko in jo vesel ogleduje sedaj od te, sedaj od one strani. „Kako je lepa,“ dé tiho in komaj slišno pristavi: „Da bi le ne zvedeli oče, da jo imam in da sem jo vzel pri Kovačevih na oknu.“

„Kako lepo mora vendar brlizgati! Malo bi poizkusil, a oče bi kmalu čuli in potem . . . potem . . . Ne — saj jih ne bo tako hitro nazaj . . . Malo lahko brez skrbi zapiskam, samo toliko, da se bo čulo . . . malo . . . tiho . . .“

Pritisne piščalko na ustna, pihne sapo v njo — in pfiuuufuii je zazvenelo po hiši . . .

Vrata se odpro, in oče vstopijo v hišo.

Peterček se tako prestraši, da skoraj izpusti piščalko, a vendar jo še v naglici skrije v žep, toda prepozno. Oče so slišali brlizganje in tudi videli, kako se je Peter prestrašil.

„Kaj pa vendar imaš, da danes tako skrivaš?“ nagovore ga z osornim glasom. „Kaj pa je bilo to piskanje? Hitro pokaži, kaj imaš!“

„O — — — ata, saj nimam nič!“ zastoče Peter in hkrati meni prikriti svoje vznemirjenje.

„Nekaj imaš, sicer bi se ne vedel tako preplašeno in potuhnjeno.“

„Ne skrivaj!“

„Oh, oče, nič . . .“

„Kaj mi boš lagal! na lici ti berem! Hitro, sicer bo . . .“

Očetov glas je bil čimdalje osornejši, trši in resnejši. Petru so se izpreminjale barve na licu in trepetal je kot bilka pred očetom. V očesu se mu je zalesketala solza . . .

Kaj bo, kaj bo?

„No, ali naj te še enkrat prosim, paglavec neubogljivi“, zarohne oče.

„Oj, saj bo-om, saj bom . . .“ zajeclja Peter in prinese iz hlačnega žepa piščalko.

„Kje si pa to dobil?“ ga trdo vprašajo oče in mu vzamejo piščalko.

„Pri Kovačevih!“ odgovori s trepetajočim glasom Peter.

„Kdo ti jo je dal? Ta piščalka je lovca Franceta.“

„Na oknu sem jo dobil,“ spet zajeclja Peter.

„Torej si jo ukradel?“

„Na-ák! Vzel sem jo.“

„Ali te je kdo videl?“

„Ni — Nihče!“

„Zakaj si jo pa vzel?“

Peter je povetil glavo in molčal.

„Ali znaš deset božjih zapovedi?“

„Zna-am. Prva —.“

„Kako se glasi sedma?“

Peter nekoliko pomišlja, potem z velikim trudom izgrgra:

„Ne-e kra-adi!“

„Torej „ne kradi“! Zakaj si pa ti kradel, če ne smeš?“

Petra so zalile solze, debele, pekoče . . .

„Zdaj boš pa ti piskal! Le čakaj me, paglavec grdi, ničvredni!“

„Saj ne bom nikdar več, ata, saj ne bom nikdar več . . .“ zaprosi Peter z jokajočim glasom.

„Obljuba še ni dosti! Pokora mora biti za vsak greh! Pretepal te zdaj ne bom, dasiravno si pošteno zaslužil. A nazaj boš nesel piščalko takoj in prosil Kovačevega Franceta odpuščenja! — Ne kremži se!“

Košak je dal piščalko sinu nazaj, del na glavo praznični klobuk in odšel s sinom h Kovačevim. V veži je pa še potegnil iz butare, ki je ležala poleg ognjišča, tanko šibico.

Počasi sta stopala s fantom proti sosedu. Peterček je stopical s povešeno glavo kakor hudodelnik pred orožnikom in pretakal obile solze. Že več kot stokrat se je pokesal, da je vzel piščalko . . .

Kaj bodo rekli Kovačevi? . . . Peter — tat! . . . Ob tej misli je spet na glas zajokal.

„Kaj se kisaš! Pa ne bi bil kradel! Vsem se tako godi, kateri ne puste tujega blaga pri miru,“ ga karajo oče.

Oče Kovačev so sedeli pred hišo na klopi, France je pa odšel v cerkev in Janezka tudi ni bilo nikjer.

„O, Peter, tak junak, pa joka! Ali te ni sram?“ so se norčevali Kovačev oče, a precej so obmolknili, ko so zagledali Petrovega očeta s šibo za njim.

„Kaj pa to pomeni?“ so vprašali.

„Tatu sem prignal,“ so dejali Petrov oče in zavihтели šibo po zraku, kakor bi hoteli Petru priložiti eno.

Peter je glasno zajokal, kot grah debele solze so mu polzele po licu . . .

„Nič se ne kremži, nič!“ mu trdo rekó oče, nato pa, obrnjeni proti Kovačevim, dostavijo:

„Prej je ta moj nepridiprav ukradel pri vas Francetovo piščalko,“ in Košak je po vrsti našteval, kako se je godilo doma sinu.

„Nikar, nikar ne joči, Peter“, so ga tolažili Kovačev oče. „Res, ni bilo prav, ali take škode tudi ni bilo za eno piščalko. Zato se ne kisaj, saj si junak. Jokajo se srajčniki, ti imaš pa hlače! Zdaj je poravnano . . . Več ne smeš, pa je dobro!“

Petru je postalo mehko pri srcu. Milo, proseče je uprl objokane oči v Kovačevega očeta. Letá so mu še dobrosrčno deli:

„Peter, le ubogaj svojega očeta, oni ti le dobro hočejo in želijo. K nam pa le še pridi, saj naš Janezek vedno povprašuje po tebi.“

Kovačev Janezek je stoprav pritekel po vrtu sem. Hitro je stopil k Petru in ga vprašal s prijaznim glasom:

„Kaj se ti je pa zgodilo, Peterček.“

Peter je od sramu povsesil oči in zardel.

Kovačev oče in Košak sta se pogovarjala o gospodarskih rečeh. Peter in Janezek sta pa odhitela v stran po vrtu za pisanim metuljem, ki je frčal po čistem, gorkem zraku . . .

Pozno sta se Peter in oče vračala domov. Prvi vesel, da se je vse srečno izteklo, drugi pa v svesti, da je storil, kar mu je narekovala dolžnost.

Bogdan Slavko.

„Kdo je zalival rožice moje?“

Jožko Čopov.

Štiri dolge tedne je bila Milica bolna. Šele pred dvema dnevoma je mogla vstati iz postelje. Bila je vsa slabotna; noge so se ji tresle; komaj, komaj je stala.

In danes je tako lep in krasen dan, in Milica bi šla tako rada zopet enkrat na svoj vrtec.

Dovolila sta ji atej in mamica in jo odpeljala na vrt.

Lepo je sijalo božje solnčece; ljubljene ptičice so prepevale po zelenih drevesih, in pisani metuljčki so se lovili po cvetočem vrtu.

Toda Milica je postala žalostna, in kar nič je ni razveselil cvetoči vrt, po katerem je tako željno hrepenela, da, mrla po njem. Kaj da danes ni pravega veselja v njenih modrih očeh, ko prihaja na vrt? Tiha žalost se skriva v njenih očescih, in toliko da ji svetle solze ne zaigrajo v njih.

„Kaj ti je, Milica?“ jo skrbno povprašujeta atej in mamica. „Tako si želela na vrt in zdaj si žalostna. Kaj ti je, ljubo dete?“

„Moje rožice, gotovo so vse zvenele in se posušile! Kaj ne, nihče jih ni zalival?“

Pa pridejo do pisanih rožic. Veselo so rastle na Miličini gredici, kot so rastle, ko je bila Milica še zdrava. Nageljčki rdeči, pisani in beli, mačehe žametne, *rožmarin in roženkravt* — vse je bilo v najlepšem cvetju in zelenju. Nageljčki so bili podprti z malimi palicami, da jih veter ni polomil. Podprt je bil in privezan roženkravt in rožmarin — prav tako, kot je to delala Milica sama. In zemljica je bila poškopljena vsepovsod — nikjer ni bilo koščka suhe zemljice.

Začudila se je Milica ter se hkrati srčno vzradostila. Zaupno in hvaležno je pogledala svoje starše — a tadva sta se smejala.

„Kdo je gojil moje rožice in jih zalival? Vi, atej?“

„Ne, Milica.“

„Pa mamica, vi?“

„Tudi ne.“

Ne daleč od Milice pa je stal njen bratec Stanko ter zrl radostnih oči na svojo sestrico. Milica se je ozrla nanj — in vedela je vse.

„Stanko, ti si zalival moje rožice, da niso zamrle, ti si jih gojil? O ljubljeni moj bratec!“ — In objela sta se srčno in srčno se poljubila.

Od tistega dne sta pa oba skrbno gojila rožice na Miličini gredici. Stanko je bil vrtnar, Milica pa njegova pomočnica. In nageljčki rdeči, pisani in beli, mačehe žametne, roženkravt in rožmarin — vse so rastle veselo v nepopisno veselje Milici in Stanku.

In Milica je trgala rožice in jih povijala v dehteče šopke — te šopke pa je nosil ponosno in veselo Stanko za svojim zelenim klobučkom.

Rak in vodni drsalec.

Toplo poletno solnce je obsevalo vodne prebivalce in rastlinje starega jarka.

Iz luknje je pogledal rak, da opazuje vreme.

Na povešenem listu kalužnice pa se je veselo zazibal vodni drsalec.

„Ha, ha, splašeni vitez pogleduje v viteških oklepih iz svojega temnega skrivališča! Dober dan, gospod rak!“

„Da, da, viteški je naš rod,“ ogласi se rak, „zato ga pa zasmeh vodnega drsalca, ki spada v rod stenic, ne more zadržati v živo.“

Vodni drsalec ni vedel odgovora. Da zakrije svojo jezo, jel je urno drsati po vodi semtertja.

Nad jarkom pa je švignila lastavica in hlastnila po nemirnežu.

„Prepirljivec,“ mislil si je rak, „izzval si s tem sam svojo nesrečo!“

Zvonimir Maslè.

V soboto.

Zapeli so zvonovi
čez mirno plan,
da jutri je nedelja,
Gospodov dan.

„Ha, ravno prav pokosil
sem vso ravan;
kot nalašč zvon zapel je
Gospodov dan.

Obrisal fant je koso,
na ramo del
in pesem je veselo
tako zapel:

He, kosa, jutri boš mi
počivala,
cel božji dan lahko boš
o rožah pokošenih
presnivala . . .“

Bogumil Gorenjko.

Kratkočasnici.

1. **Nove vrste barometer.** A: „Kako je to, da ima ta sloveči potovalec, ki se je vrnil iz Afrike, leseno nogo?“ — B: „Ko je bil nazadnje tam, je stanoval pri nekem zamorskem poglavarju, in ker je imel putiko na nogi, je vselej vedel, kdaj se bo vreme izpremenilo. To je bilo poglavarju tako všeč, da mu je dal nogo odrezati in jo je obesil na steno za barometer.“

2. **Učitelj:** „Česa bi lažje pogrešali, solnca ali meseca?“ — **Učenec:** „Solnca, ker podnevi je že itak svetlo.“

Zastavica.

(Priobčil Ciril J.)

Beseda znači ti rastlino,
ki v južnih krajih jo gojé.
Če vstaviš ‚k‘ pred zadnjo črko,
tatico znano ti pove.

Šaljivo vprašanje.

Kdaj moder kmet seje repo?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki)